

IČO 22814981

SOS – ZVÍŘATA V NOUZI O.S.

ADRESÁT: Ministerstvo spravedlnosti
ministr spravedlnosti JUDr. Jiří Pospíšil
Vyšehradská 16
128 10 Praha 2

vĚc: Otevřený dopis ministru spravedlnosti k otázce zvířat v novém občanském zákoníku.

Vážený pane ministře,

Nemohu nereagovat na Vaše vystoupení na 25. schůzi poslanecké sněmovny parlamentu ČR, které jste měl jako úvod ke druhému čtení vládního návrhu občanského zákoníku.

Ve svém projevu jste mimo jiné tvrdil: „...proč si tedy myslím, že pohled pana poslance Grospiče je mylný, že se nemá vracet návrh zákona, je to, že se u některých sporných věcí - některé jsem jmenoval a týkalo se to třeba i zvířat, které zde byly debatovány - našla jednoznačná většinová společenská shoda. A to já považuji za mimořádně významnou věc. ...“

Pane ministře, nemohu s Vámi v tomto souhlasit. Ba právě naopak. Na semináři, který pořádala ve sněmovně paní místopředsedkyně JUDr. Vlasta Parkanová k otázce zvířat dne 8.9.2011 se to projevilo zcela zřetelně. Většinová shoda téměř ve všech otázkách se projevila mezi zúčastněnými zástupci mnoha organizací na ochranu zvířat, Komory veterinárních lékařů ČR i Státní veterinární správy. Ale v žádném případě to již nelze prohlásit o přítomných zástupcích zpracovatelů návrhu občanského zákoníku z ministerstva spravedlnosti.

Ano v některých poměrně nepodstatných bodech jsme našli shodu i se zástupci ministerstva spravedlnosti. Pan profesor Eliáš pak doplnil znění § 487 o větu: „*Živé zvíře má zvláštní význam a hodnotu již jako smysly nadaný živý tvor*“. Ale to považujeme pouze za formální ústupek, jakousi „úlitbu“ nespokojeným ochráncům zvířat, aby se mohlo tvrdit, že jim bylo vyhověno. Zásadní námitky nebyly přijaty a zapracovány v žádném případě.

Všechny přítomné navíc doslova šokoval rozdílný názor na postup v případě § 2876 (krajní nouze), kdy Váš náměstek JUDr. Melzer obhajoval, že škoda způsobená při záchraně života zvířete již nebude poměřována s hodnotou zničeného majetku (viz citace č.1). Naopak pan JUDr. Tégl Ph.D. v nepřítomnosti pana náměstka takové jednání prohlásil dokonce za protiústavní (viz citace č.2).

Proto jsme svorně požadovali uvést přímo v zákoně nadřazenost života zvířete nad zničeným majetkem a určení živočichů, kterých se to týká, aby nedocházelo k tak absurdním výkladům, jak uvedl JUDr. Tégel. A to pomíjím uvedenou hodnotu zničeného okénka auta v řádu desítek milionů korun pro motýla. Záchrana života zvířat v krajní nouzi, spojená se zničením části majetku, kde je dosud poměřována cena zvířete k ceně zničeného majetku, se totiž převážně týká záchranu zvířete ze zaparkovaného přehřátého auta a hlavně psů... Nejsem sice entomolog, ale ze zkušenosti vím, že hmyz přežije bez vážných následků podmínky, které by pro savce dávno byly fatální...

Další námitky, že § 1007 a § 1008 ve svém důsledku mohou přímo ohrozit zdraví či dokonce život občanů ne zcela zběhlých v zacházení se zvířaty, přítomní tvůrci návrhu občanského zákoníku pouze okomentovali platností § 4 odst. 1. Ale platnost tohoto ustanovení je podmíněna konkrétními odbornými znalostmi, v tomto případě znalostmi o chování a přirozených reakcích alespoň několika běžnějších druhů zvířat, ne pouze rozumem průměrného člověka, jak uvádí zákon. A tyto znalosti lze v široké populaci jen těžko předpokládat. Pokud bude mít zvíře pocit ohrožení, začne se bránit. Je to přirozená reakce každého živého tvora. Pak se snadno z hodného zvířete mžikem stane velice nebezpečný tvor. A to platí nejen pro psy a kočky, kteří jsou predátory a tedy od přírody vybavení k usmrcování. Velmi nebezpečným se může stát i býložravec, který je v přírodě kořistí a valná většina lidí jej proto za potenciálně nebezpečného vůbec nepovažuje.

Z § 1008 bylo po protestech odstraněno ustanovení, že si může poškozený ponechat zvíře jako zástavu po dobu osmi dní. Ale po této změně bude možné zvíře zadržet dokonce na libovolně dlouhou dobu, dokud nedostane poškozený odškodnění. Mluvčí resortu spravedlnosti Tereza Palečková uvedla v článku pro web Novinky.cz : „... že se počítá mimo jiné s tím, že způsobí-li zvíře na cizím pozemku škodu, má vlastník pozemku nárok na náhradu škody a může jej zadržet, dokud neoddrží jinou jistotu nebo náhradu škody“. Zde je vidět, že opět nebyly brány v úvahu připomínky a zdůvodnění. Místo omezené doby na osm dní je dokonce neomezená! Opět zcela něco jiného, než tvrdili společně JUDr. Melzer a JUDr. Tégel na semináři JUDr. Parkanové.

Jsme opravdu zvědaví, kdo pak ponese zodpovědnost, pokud zadržované zvíře v přirozené reakci zaútočí a těžce zraní či dokonce zabije svého věznitele. Tím samozřejmě nepopíráme právo majitele pozemku, kterému byla způsobena škoda, právo na náhradu. Pouze se snažíme omezit naprosto zbytečná rizika, která nemusí být na první pohled vůbec zřetelná.

Nás nejvíce trápící ustanovení v § 1052, s ochrannou lhůtou k vlastnictví zvířete v délce dvou měsíců. Na semináři JUDr. Parkanové bylo tvůrci zákona toto odkázáno na rozhodnutí poslanců.

Je s podivem, že nebyly zohledněny připomínky k tomuto paragrafu, které uplatňovalo v meziresortním připomínkovém řízení již Ministerstvo zemědělství, v jehož resortu je ochrana zvířat a zpracovává velkou část zákonů týkajících se zvířat. Shodné připomínky včetně zdůvodnění uváděli i neziskové organizace, zabývající se ochranou zvířat v připomínkovém řízení pro veřejnost. Ministerstvo spravedlnosti tedy těžko může popírat, že by na situaci a reálný stav v ochraně zvířat nebylo od jara průběžně upozorňováno. Bohužel je skutečností, že tvůrci zákona tyto skutečnosti naprosto opomíjeli. Právě naopak, při jakémkoli jednání neustále demagogicky argumentovali zdůvodněním, které je od reálné praxe na hony vzdálené.

Zde si musíme přiznat, že ať se uvádějí pro délku lhůty jakékoli důvody, vždy jde pouze o peníze. Města se snaží ušetřit zkrácením lhůty na dva měsíce a tvůrci návrhu zákona je v tom podporují.

Útulky a ochranné organizace se právem obávají, že redukcí lhůty a tím i ze zákona dané povinnosti obcí přispívat na nalezené zvíře po dobu ochrany vlastnického práva, se současný systém zhroutí.

Přitom se obce mylně domnívají, že by se jich to nijak nedotklo. Pokud by se po obcích začala toulat bezprizorní, a často i nemocná zvířata, protože by je útulky nepřijímaly, nebo ukončili svou existenci, tak by tento stav stejně museli začít řešit. Ani utrácení by nebylo bez dalších nákladů. Navíc zvířata bez jakéhokoli dohledu by se

mnohem více množila, zdivočela a byla nejspíš lidem nebezpečná i svým chováním. Mohla by být i příčinou řady dopravních nehod. A nesmíme přehlédnout ani negativní signál veřejnosti že: „PROBLÉMY LZE ŘEŠIT JEJICH LIKVIDACÍ“. To by nemuselo skončit jen u zvířat ...

Ano, útluky jsou přeplněné a stav začíná být přímo zoufalý. Musíme si ale uvědomit, že stanovení lhůty v občanském zákoníku v žádném případě neřeší příčiny tohoto neutěšeného stavu.

Neustálé poukazování místní samosprávy i státní správy na zvyšování nákladů v péči o zvířata je pouze alibismus a výmluvy, které nic neřeší. Pravým důvodem, proč je tolik opuštěných zvířat, je to, že stát nevykonává řádně svou správní povinnost.

Jak je možné, že nikdo nezakročí proti množírám psů a koček, kde tito živoří často v bezútešných podmínkách, ale zato produkují kvanta potomků, kteří pak často končí jako nevhodný dárek opuštění.

Jak to, že Státní veterinární správa v případě množíren tvrdí, že nemá žádnou pravomoc zasáhnout, protože se údajně jedná o zájmové chovy.

Jak je možné, že příjmy z tohoto množení se nedaní a finančním úřadům je to lhostejné.

Jak to, že často množitelé nevykazují jakýkoli příjem a na základě toho, k příjmům z množení zvířat, berou ještě sociální podporu.

Jak je možné, že dědici přijmou majetek, ale zvířata z pozůstalosti bez skrupulí opustí a nikoho z kompetentních orgánů státní správy ani místní samosprávy to nezajímá, přestože je opuštění zvířete s úmyslem se ho zbavit, minimálně jako přečin, uvedeno v zákoně č. 246/1992 Sb. jako týrání. Většinou se to děje v menších obcích, kde každý ví o každém vše včetně starosty a zastupitelstva. Přesto nikdo nezakročí.

Proč se systematicky nedělají kastrovací programy pro toulavé kočky. Sice by to v počátku přineslo jistou investici, ale celkově by to do budoucna uspořilo značné náklady. Navíc zdravá a regulovaná přikrmovaná kastovaná populace koček dokáže udržovat v mezích množství hlodavců, jejichž likvidace deratizací města také přichází na nemalé částky.

Toto jsou skutečné příčiny zvyšování nákladů na péči o opuštěná zvířata.

Evidenci zvířat také nikdo řádně nevede a poplatky ze psů odvádějí jen poctiví a slušní lidé. Je také otázkou, kde tyto poplatky ve skutečnosti končí a zdali některé obce z nich na ochranu zvířat něco vůbec něco použijí. Zdůvodňování, že se poplatky používají na čištění měst je rovněž alibismus. Mnohem více je na ulicích odpadků od lidí, zejména nedopalků cigaret, často i zvratky opilců. Povinnost uklízení exrementů po svém psu má snad v místní vyhlášce každé město. Tak k čemu si města vydržují městskou policii? Pokud je někde potkám, tak se většinou jen courají, koukají po dívkách a přestupků si nevšímají.

A právě na nedostatek peněz nejvíce nařikají starostové, v jejichž katastru se najednou najde množírna s cca 100 i více psy a ze dne na den se musí řešit. Jak to, že si tohohle postupně narůstajícího problému do té doby nikdo nevšímal?

Útluky jsou přeplněné a spousta případů se musí řešit domácími depozity, které financují dobrovolníci z vlastních prostředků. Bohužel tendence potřeby umístění zvířat se zvyšuje, a pokud stát rázně nezasáhne a nezjedná pořádek, což je jeho prvořadou povinností, celý systém zkolabuje i bez toho, že by obce nebo stát ztratily povinnost se o opuštěná, toulavá či týraná zvířata postarat nejméně šest měsíců.

Je nám jasné, že řešení těchto záležitostí nelze provést v občanském zákoníku. Ale při jeho tvorbě by se měly brát v potaz, abychom striktním dodržením právní teoretické vědy nezpůsobili víc problémů v reálném životě, než je nutné.

Ale zpět k právnímu pohledu na délku ochranné lhůty vlastnictví majetku.

Jak mi bylo vysvětleno členem ÚPV JUDr. Markem Bendou, tak soukromé právo se nemůže zabývat ochranou opuštěných zvířat, přestože jsou do něj zahrnuta, ale výhradně se v této záležitosti zabývá ochranou vlastnických vztahů občanů, tedy ochranou vlastnictví ke zvířeti. Položme si tedy otázku. Je zkrácení ochranné lhůty na dva měsíce zachováním či zvýšením ochrany vlastnického práva?

Domnívám se, že nikoli. V situaci, kdy neexistuje jednotná centrální evidence všech zvířat, ani ztrát a nálezů, nebývá často jednoduché se se svým ztraceným zvířetem znovu shledat. Samozřejmě, nejjednodušší to bývá obvykle, pokud se ztratí v místě bydliště majitele. Tam se většina případů vyřeší během jednoho až dvou týdnů. Ale je i nezanedbatelné množství případů, kdy přes veškerou snahu majitelů se nepodaří zvíře najít ani po námi požadovaných šesti měsících. Jde převážně o případ, kdy se zvíře zaběhne někde na dovolené v prostředí jemu neznámém. Musíme si uvědomit, že zvíře jako živý tvor nezůstane na místě, kde se svému majiteli ztratilo, naopak se většinou snaží dostat z neznámého místa domů. A to mnohdy i na značné vzdálenosti.

Přitom v § 1045 týkající se nálezů není striktně stanovena povinnost ohlásit obci nalezené zvíře vždy a bez zbytečného odkladu.

Rovněž v § 1046 není striktně stanoveno, aby při nálezů měla obec povinnost vždy nález uvést v širší známost. Ani zákon, ani žádná prováděcí vyhláška již neřeší pojem „*uvedení v širší známost*“. Takže záleží pouze na uvážení obcí, co si pod tímto představí. Dostat se na webových stránkách obcí k údajům o nalezených zvířatech nebývá obvykle snadné, dá to spoustu hledání. Většina obcí tyto údaje neuvádí vůbec.

Nejhorší případy, kterých bohužel rovněž není málo, jsou případy, kdy starosta či městská policie vyveze nalezené zvíře nejraději co nejdál za svůj katastr a tam zvíře sprostě opustí nebo je i někomu darují a vůbec je nezajímá, že porušují zákon, navíc jako veřejní činitelé....

Zastánci dvouměsíční lhůty argumentují pokrytecky prospěchem zvířete, ale ve skutečnosti jim jde pouze o úspory financí. Tvrdí, že pro zvíře bude prospěšnější, když bude moci k novému majiteli trvale přejít již za dva měsíce a nebude se stresovat případným vrácením původnímu majiteli. Ale tento argument je z hlediska právního pohledu občanského zákoníku naprosto nepřijatelný. Občanský zákoník se přeci nemá zabývat prospěchem a pohodou zvířete!

Nic nebrání tomu, aby si právoplatný majitel vyzvedl své zvíře kdykoli jej najde v průběhu ochranné lhůty. Ostatní případy lze řešit smluvně dočasným opatrováním, kdy pak vlastnické právo automaticky přejde na pečovatele po uplynutí zákonné ochranné lhůty, což je již celkem běžná praxe v současnosti. Takže i tyto argumenty, které zastánci zkrácení ochranné lhůty pro vlastnictví používají, jsou neopodstatněné. Navíc návrat k původnímu majiteli není pro zvíře zdaleka tak stresující záležitost, jak zastánci dvouměsíční lhůty tvrdí. Zvíře si sociální kontakty pamatuje dlouhodobě, a proto návrat k původnímu majiteli mu spíše způsobí radost.

Je opět jen účelovým argumentem zastánců dvouměsíční lhůty, že majitel, který o zvíře řádně nepečoval, ani jej po ztrátě nehledal, se o něj přihlásí těsně před koncem lhůty, což zvíře bude značně stresovat.

Navíc i argument zastánců lhůty dvou měsíců o vhodnosti rychlejšího trvalého přechodu k novému majiteli je záměrně zkreslený. Z hlediska případů je počet zvířat bezproblémově nově umístitelných již po dvou měsících velice malý. Většinu zvířat je po přestálých kalváriích nejprve nutno vyléčit, a mnohdy i znovu socializovat, na což většinou dva měsíce rozhodně nestačí.

Zvířat je také mnohem víc než možností jejich umístění. Je naprostým a spíše demagogickým nesmyslem tvrdit, že v důsledku zkrácení ochranné lhůty majetku na dva měsíce se začnou útulky vyprazdňovat.

I tak je nutné znovu opakovat. **Prospěch zvířete do zdůvodňování ochranné lhůty pro převod vlastnictví ztraceného majetku z právního pohledu do občanského zákoníku systematicky NEPATŘÍ !!!**

Z tohoto pohledu se domníváme, že pokud ochrana vlastnických vztahů je prioritou občanského zákoníku, jak mi bylo zdůrazňováno, tak by se v žádném případě lhůta neměla zkracovat, ale naopak, měla by být shodná s ochrannou lhůtou pro věci, tj. nově znovu jeden rok.

Rozdílné lhůty ochrany vlastnických práv jsou totiž protiústavní, protože odporují Listině základních práv a svobod. Skutečnost, jaký kdo má koníček a co vlastní by nemělo být důvodem k různé ochraně vlastnického práva, což je předmětem občanského zákoníku. Vedlo by totiž k diskriminaci vlastníků, jen proto, že si místo např. HI-FI soupravy pořídili psa, kočku či jiné zvíře. To je podle nás nepřípustné.

V tomto kontextu bylo značně zarážející vysvětlení náměstka ministra spravedlnosti pro legislativu Mgr. Františka Korbela, který na veřejném slyšení k petici „Zvíře není věc“ uvedl před petičním výborem parlamentu, že zkrácení lhůty na dva měsíce sice méně chrání původního vlastníka, na druhou stranu zvýhodňuje možnost nabytí vlastnictví pro někoho jiného (viz citace č.3). Pokud se na toto vyjádření podíváme z ryze systematického právního hlediska soukromoprávního nabízí se otázka, jak může snížení ochrany vlastnického práva k majetku občana demokratického státu kompenzovat možnost, že toto jeho právo může snadněji a bezplatně získat někdo jiný, než původní vlastník? Dovedeno logicky do absurdního důsledku, to už může ministerstvo spravedlnosti rovnou navrhnout legalizaci krádeže, jako zákonného převodu vlastnického práva. Nabytím majetku krádeží někomu jinému by pak v tomto smyslu také byla kompenzována jeho ztráta pro původního vlastníka.

Vyjádření Mgr. Korbela, že povinnost zabezpečit nalezené zvíře vyplývá ze zákona o obcích a zákona o ochraně zvířat proti týrání (viz citace č.3) svědčí o jeho neznalosti zákonů s tímto problémem souvisejících. Obci žádný z uvedených zákonů tuto povinnost neukládá. Právě naopak, jediné co stanovuje povinnost obce, se o nalezené zvíře postarat, je ochranná lhůta zachování vlastnického práva v občanském zákoníku. V novém návrhu je to pak § 1052. Obec je povinna nález zabezpečit a v neporušeném stavu uschovat pro jeho původního majitele. Zvíře, jako objekt vlastnického práva, samozřejmě nejde zavřít do skříně. Je nutné mu zabezpečit alespoň základní životní potřeby a z toho vyplývá i povinnost obce tuto péči zajistit a uhradit.

Rovněž je zajímavé, že tvůrci zákona i zastánci dvouměsíční lhůty pro zdůvodnění svého stanoviska zásadně používají jediný argument. A tím je prospěch a pohoda zvířete. Na druhou stranu dodávají, že ochrana zvířat do občanského zákoníku nepatří a že občanský zákoník nemůže řešit starost o opuštěná zvířata. Proto neuznávají argument, že zkrácením lhůty se zhroutí celý systém ochrany a péče o opuštěná zvířata. Ale to je nejen demagogie, ale také naprosto nesystematický pohled.

Buď je nutné celou věc posuzovat pouze z pohledu občanského zákoníku, tedy z pohledu ochrany vlastnického práva. Lhostejno je-li to vlastnické právo k automobilu, nebo vlastnické právo ke zvířeti. Nebo je nutné celou záležitost posoudit pouze z hlediska opuštěných zvířat a funkce celého současného systému péče o ně. Teprve jednotným systematickým porovnáním důvodů pro a proti můžeme dospět ke správnému závěru. A to ministerstvo spravedlnosti neudělalo. Vybírá si demagogicky pouze argumenty důvody, které se mu hodí ke zdůvodnění jeho stanoviska, a porovnává obrazně hrušky s jablky....

Pokud posoudíme ochrannou lhůtu pouze z pohledu občanského zákoníku, jehož prioritou by měla být ochrana vlastnického práva bez rozdílu druhu majetku, tak dojdeme k jednoznačnému závěru, že zkrácení lhůty na dva měsíce zásadně poškozuje vlastnické právo majitele.

Zvážíme-li tuto lhůtu z pohledu fungování systému ochrany opuštěných zvířat v současných podmínkách, rovněž dospějeme k závěru, že jedině zachování lhůty šesti měsíců může celý systém udržet v chodu. Zkrácení lhůty na dva měsíce by vedlo k jeho rychlému kolapsu.

Z výše uvedených důvodů Vás pane ministře spravedlnosti JUDr. Jiří Pospíšile vyzývám k veřejnému zodpovězení následujících otázek , a to jednotlivě a jednoznačně zvlášť ke každé otázce:

- Jakými podklady, případně i statistikou, pokud byla zpracována, je podložen Váš výrok, že v otázce zvířat v občanském zákoníku došlo k jednoznačné většinové společenské shodě? Doložte prosím!
- Je předmětem občanského zákoníku řešit soukromoprávní právo, tedy majetkoprávní vztah občana ke zvířeti, nebo pohodu a péči o zvíře?
- Proč Vaši podřízení, tvůrci návrhu nového občanského zákoníku zdůvodňují zkrácení ochranné lhůty majetkoprávního vztahu původního vlastníka ke zvířeti na dva měsíce pouze pohodou zvířete?
- Proč Vaši podřízení, tvůrci návrhu nového občanského zákoníku odmítají argumenty pro ponechání ochranné lhůty majetkoprávního vztahu původního vlastníka ke zvířeti na šest měsíců z důvodu fungování systému ochrany zvířat jako nesystematické, protože občanský zákoník podle právní vědy ochranu zvířat a jejich pohodu neřeší, a odkazují na zákon o ochraně zvířat proti týrání a veterinární zákon?
- Je dle vašeho názoru tento postup Vašich podřízených z hlediska právní vědy systematický?
- Je přípustné, aby náměstek ministra spravedlnosti pro legislativu, zastával názor, že omezení vlastnického práva původního vlastníka na jedné straně, kompenzuje možnost snadnějšího nabytí majetku někým jiným?
- Ponesou tvůrci návrhu zákona i Vy osobně nějakou odpovědnost, když v důsledku výkladu Vámi prosazených ustanovení, které byly rozporovány obecnou i laickou veřejností, dojde k tragické události?
- Proč Vaši podřízení, tvůrci návrhu nového občanského zákoníku tvrdili, že námitce k §1008 bylo vyhověno a že možnost použít zvíře jako zástavu k náhradě škody jim způsobené bylo zrušeno?
- Tvoří se zákony pro akademickou debatu právníků, nebo jsou určeny k běžnému používání občanů bez vysokoškolského právního vzdělání v běžném životě?
- Mají být zákony jednoznačně srozumitelné i běžnému občanu bez vysokoškolského právního vzdělání?
- Domníváte se, že návrh občanského zákoníku je srozumitelný a jednoznačně vyložitelný pro běžného občana bez vysokoškolského právního vzdělání?

Jen doufám, pane ministře, že se zachováte odpovědně jako politik sloužící především národu a naši výzvu přijmete. Máme již dost toho, aby s námi z našich daní dobře placení politici a státní úředníci jednali jako s méně inteligentními bytostmi a shovívavě a demagogicky nám „vysvětlovali“ věci, o jejichž reálném dopadu pro praxi i o praxi samotné oni sami nemají ani ponětí, nebo hůře, realitu záměrně a vědomě zkreslují.

V Lysé nad Labem 31.10.2011

Za občanské sdružení Ing. Milan Kaucký,
Poděbradova 101
289 22 Lysá nad Labem

PŘÍLOHA – CITACE VÝROKŮ:

CITACE Č.1

JUDr. Melzer na semináři JUDr. Parkanové:

„Zvíře není věc, smysl tohoto ustanovení je hodnotové vyjádření. Zvíře je primárně živý tvor, tvor, který dokáže cítit, který dokáže vnímat. Proto se s ním s ohledem na tuto jeho vlastnost někdy musí zacházet jinak.“

„A řeknu konkrétní příklad, kde to hraje roli. Představte si léto, obchodní centrum, před ním parkoviště. Tam zaparkované auto a v něm kotě, zavřený, vevnitř 50 °C. Teď někdo přijde a co se s tím dá dělat. Z hlediska občanského práva, dnešního, kdybychom postupovali podle dikce zákona, tak bysme řekli, jsme v situaci tzv. krajní nouze, protože tady nám hrozící jistě nebezpečí.

K tomu, aby se mohlo zvíře ochránit, tak nesmím způsobit větší újmu, než tu, která hrozí. Což se v soukromém právu bere primárně podle hodnoty věci. Víte sám, kdyby jste chtěl dát kotě na trh, kolik stojí. Určitě stojí míň než okýnko v nějakém luxusním automobilu. Tak tady, kdybychom doslova aplikovali dnešní právo, tak bychom měli dospět k závěru, že nemůžeme okýnko rozbít, protože bychom způsobili větší škodu, než kterou by jsme zachránili. A proto jsme řekli to nejde. To by bylo v rozporu s povahou zvířete jako živého tvora a proto mohu rozbít to okýnko, byť je 10x, 100x dražší, než to zvíře. A to právě je smysl tohoto ustanovení“

CITACE Č.2

JUDr. Petr Tégl Ph.D. na semináři JUDr. Parkanové:

„Já se přiznám že s tím případem, že by cena toho poškozeného majetku mohla být tisícinásobně větší, než cena toho zvířete mám trochu problémy, protože ten princip poměrování zájmů je absolutně popřen. To znamená, když jste v situaci, kdy máte v autě zavřené laboratorní myšky, to auto prostě zničíte a způsobíte škodu v hodnotě několika desítek tisíc korun, jen proto, aby jste zachránili laboratorní myš. Takhle, když to pravidlo je formulováno absolutně bezvýjimečně, tak si myslím, že je dokonce protiústavní, protože ty soupeřící zájmy nejsou brány vůbec v potaz.“

„Stejně, jako vyjádření, že zvíře není věc má své hodnotové pozadí, tak je třeba hodnotově posuzovat každý případ.

Je tu právě otázka toho hodnotového výkladu. Na přesně tutéž otázku se zeptal jeden z advokátů. Co se stane, když bude v zavřeném autě létat nějaký motýl, a vzhledem k tomu, že venku bude 40° a v autě 80°, tak určitě ten motýl uhynie. Můžu to okénko rozbít?

V tom okamžiku ho samozřejmě rozbít nemůžete, protože ten hodnotový ekvivalent není dán, protože zájem na ochraně motýla není tak silný, jako zájem na ochraně majetku, ochraně vlastnického práva. Máte tady kolidující zájem na ochraně zvířete a zájem na ochraně vlastnického práva.

Ale to jestli můžete zasáhnout do něčího vlastnictví za účelem ochrany jiného zájmu to je vždy poměrování principů

V takovém případě se bavme o vztahu života zvířete a o vztahu hodnoty vyjádřené v právu používat vlastnické právo bez omezení. Pokud záchranou zvířete, ..., může to být ten motýl, může to být i hmyz, zasáhnete do majetku a způsobíte škodu v rozsahu několika desítek milionů korun, tak si myslím, že je plně opodstatněné, aby se to zvíře nechalo zemřít. Pokud si myslíte opak, tak jsme věcně v rozporu“

CITACE Č. 3

Mgr. František Korbek na veřejném slyšení k petici „Zvíře není věc“ dne 12.10.2011

... připomínku k těm dvěma měsícům, tam myslím, že je to trochu nedorozumění. Občanský zákoník totiž skutečně neřeší to, zda obec má povinnost mít útulek pro zvířata a zda má povinnost pečovat o to zvíře. To je věc zákona o obcích a zákona na ochranu zvířat proti týrání a na tom občanský zákoník nic nemění. Občanský zákoník pouze říká to, že již po dvou měsících bude moci nový zájemce si to zvíře vzít a stát se jeho novým pánem, zatímco dnes je tam ta lhůta šestiměsíční.

Samozřejmě je pravda, že šestiměsíční lhůta více chrání původního vlastníka, kterému to zvíře uteklo. To je pravda. Na druhou stranu ta dvouměsíční lhůta jde více ve prospěch nových zájemců o to zvíře, nepochybně i v zájmu toho zvířete, aby se co nejdříve dostalo k nějakému novému pánovi